

[Pürschel.]

grebet Gentagelse, bortset fra det, man kan hente fra § 84.

Det tror jeg er at gaa for vidt. Jeg tror, man bør bevare, saaledes som det var sket i Ændringsforslaget, dette, at Forbrydelsen gentages, som en af de Ting, der kan medføre en højere Straf og Anvendelse af den højere Strafferamme, og det har interesseret mig at se, at Professor Krabbe i den Artikel, jeg gentagne Gange har nævnt, ogsaa er inde paa Betragtninger af samme Art.

Der er saaledes en Række Punkter, hvor vi — og jeg, kan jeg have Lov til at sige, for dette Forslag er jo ikke i den Grad et politisk Forslag og slet ikke noget, hvor Partiernes bør binde deres Medlemmer, og derfor siger jeg: jeg — en Række af Punkter, hvor jeg ikke kan tiltræde Forslaget i dets nuværende Skikkelse. Men det er jo ogsaa af den højtærede Minister pointeret ved Forelæggelsen, at man er villig til Forhandling, og det er saa mit Haab, at det i Løbet af en forholdsvis kort Tid skal lykkes ved en fra alle Sider venlig Forhandling at naa at faa dette Forslag ført igennem Folketinget og derefter forhaabentlig ogsaa hurtigt gennem Landstinget.

Jesper Simonsen: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har utvivlsomt Ret, naar han gør opmærksom paa, at det vil blive mødt med Tilfredshed fra alle Sider, hvis det kan lykkes i denne Rigsdagssamling at faa det Forslag, her foreligger, gjort færdigt fra Rigsdagens Side. Det er sikkert en almindelig Opfattelse, at den Tilpasning efter Nutidens Forhold, som vor gældende Straffelovgivning tiltrænger, er i høj Grad paakrævet. Til den ene Side har vi Gang paa Gang det, at den offentlige Mening studser overfor Straffes Strenghed, man synes ofte, at den nugældende Straffelov viser en unødigt Haardhed i paakommende Tilfælde, og til den anden Side er det lige saa utvivlsomt, at man ikke altid har Indtrykket af, at den nugældende Straffelovgivning yder den Retsbeskyttelse i visse Forhold eller overfor visse Personer, som Samfundet og Borgerne har et naturligt Krav paa.

Navnlig i de senere Aar er den Anskuelse utvivlsomt trængt stærkt frem i Offentligheden; blandt Fagmænd indenfor Kriminalisternes Kreds er det ikke nogen ny Erkendelse, og naar Offentligheden nu gennem de senere Aar stærkere har beskæftiget sig med Spørgsmaalet, tror jeg, det hænger sammen med den Offentlighed i Retsplejen og Lægmandens Medvirken,

som vi fik ved Indførelsen af den nye Retspleje i 1919.

Jeg finder Anledning til blot at pege paa det, fordi jeg gerne vil kreditere Offentligheden i Retsplejen dette Forhold, hvis det forholder sig saaledes, hvad jeg altsaa tror. Jeg lægger megen Vægt paa dette, at Almenheden gennem den offentlige Retspleje virkelig faar Anledning og Adgang til at faa en vis Viden om disse Forhold, Kendskab til dem, som kan virke ansporende til Reform; der tiltrænges, og virke belærende i Retning af, hvordan disse Reformers bør være.

Man kan altsaa kortelig sige, at Resultaterne af den nuværende Straffeforfølgning ikke altid tilfredsstiller Retsfølelsen; og naar det er saaledes, hænger det utvivlsomt sammen med den rige Udvikling, som paa mange Punkter har fundet Sted i den Tid, der er forløbet, siden vi fik Straffeloven af 1866. Jeg behøver der blot at pege paa saadanne Forhold som den meget betydelige tekniske og økonomiske Udvikling, der er sket i Samfundet, en Udvikling, som paa mange Punkter stiller nye Krav, ogsaa til den Beskyttelse, der kan ydes gennem en Straffelovgivning. I hele Erhvervslivet spiller Selskabsformen og Organisationerne nu en umaadelig Rolle, og de afføder, at der overalt maa arbejdes med fremmed Kapital; og der viser det sig, at de Straffebestemmelser, som den nugældende Straffelov indeholder, ikke altid stiver den Tillid, som Folk nyder ved Administrationen af fremmede Penge, tilstrækkeligt af, saaledes at man maa beskæftige sig med det Spørgsmaal, om der kan raades Bod paa disse Ulemper ved en Ændring i Straffelovgivningen — jeg skal senere komme lidt tilbage til det samme Spørgsmaal.

Dernæst kan man pege paa, at der paa visse Omraader er sket en Omvurdering i den Retning, at man ikke i samme Omfang nu som i Fortiden føler Trang til eller Nødvendighed for strafferetlig Beskyttelse til Værn mod visse ideelle Værdier. Vor gældende Straffelov var i den Henseende noget præget af Fortiden, som i saa høj Grad vilde hjælpe den enkelte til et kristeligt og sædeligt Liv gennem Straffelovgivningen. Det har man nu forladt, idet man paa disse Omraader vil indskrænke Straffelovgivningen til at beskytte mod Angreb fra udenforstaaendes Side. Det voksne Menneskes egen Livsførelse maa han selv tage Ansvaret for, der kan Samfundet ikke hjælpe ham ved Indgreb med Straffebestemmelser.